

Zingen: Psalm 40:5

Uw heilleer wordt door *mij* alom verbreid:
 'k Bedwing mijn tong en lippen niet.
 Gij weet het, *HEER'*, die alles ziet
 Mijn hart verbergt nooit Uw gerechtigheid.
 Uw waarheid doe ik horen;
 Uw heil, den mens beschoren,
 Vloeit daaglijks uit mijn mond.
 Uw gunst, Uw trouw, Uw woord
 En Godsgeheimen, hoort
 Uw talrijk volk In't rond.

Gebed**Lezen: Romeinen 1:1-17****Inleiding**

Tijdens de vorige bespreking is een begin gemaakt met de verklaring van de zendbrief van de apostel Paulus aan de Romeinen. We hebben toen de inleiding en een gedeelte van de verklaring van Luther gelezen en de verdeling van de zendbrief zoals door de kanttekeningen wordt weergegeven. Vanaf vandaag hopen we met elkaar deze zendbrief te overdenken. In deze inleiding houden we de indeling aan zoals die in de meeste Bijbels als volgt wordt weergegeven:

1. Opschrift en zegengroet
2. Paulus' verlangen naar Rome
3. De hoofdgedachte van de brief

Geve de Heere opening van het hart en het verstand opdat de inhoud van deze zendbrief door Zijn Geest toegepast mag worden tot bekering, geloof, versterking en vertroosting. De Heere weet op het allervolmaakst wat een ieder van ons nodig heeft. Hij verheerlijke Zijn Naam in ons aller hart en leven.

Opschrift en zegengroet

Vers 1-2

De brief begint wel opmerkelijk zouden we kunnen zeggen. De apostel begint met zijn eigen naam te noemen. De meeste zendbrieven van de apostelen beginnen met het noemen van hun naam om aan te geven van wiens hand de brief afkomstig is. Toch geldt dat al de Schrift van God is ingegeven (2 Tim. 3:16) en dat Gods Geest deze brief heeft doen optekenen. Wie was deze Paulus die eerst Saulus werd genoemd? Hij was een Joods man, te Tarsen in Cilicië geboren, opgevoed in deze stad aan de voeten van Gamaliël, onderwezen naar de bescheidenste wijze van de vaderlijke wet, zijnde een ijveraar Gods (Hand. 22:3). Voor het eerst komen we hem tegen in Handelingen 7:58 tijdens de steniging van de diaken Stefanus. Er staat: “En wierpen hem (dat is Stefanus) ter stad uit, en stenigden hem. En de getuigen legden hun klederen af aan de voeten van een jongeling, genaamd Saulus.” In Handelingen 22 houdt hij een rede voor de Joden waarin hij verhaalt van zijn eertijds, maar ook van zijn bekering tot God en geloof in de Heere Jezus Christus, en van zijn roeping om getuige te zijn van Hem bij alle mensen van hetgeen hij gezien en gehoord heeft. Hij verhaalt in het 20^e vers dat toen het bloed van Stefanus, de getuige van de Heere, vergoten werd, dat hij daar ook bij stond en mede een welbehagen had in zijn dood, en de klederen bewaarde van degenen die hem doodden. Saulus was een werktuig van de satan. Hij was een wolf die de gemeente van God vervolgde en verwoeste (Hand. 8:3). In Filippenzen 3:5 lezen we van hem: “Besneden ten achtsten dage, uit het geslacht van Israël, van den stam van Benjamin, een Hebreëer uit de Hebreëen, naar de wet een farizeeër”, en in Handelingen 26:5 bij zijn rede voor koning Agrippa: “Als die van overlang mij tevoren gekend hebben (indien zij het wilden getuigen), dat ik naar de bescheidenste sekte van onzen godsdienst als een farizeeër geleefd heb.”

Saulus betekent ‘geroepene’. Wat kunnen we een mooie naam hebben die volledig in tegenspraak is met wie we werkelijk zijn. Alleen van de Heere Jezus Christus geldt dat Zijn naam Zijn wezen uitdrukt. Saulus en ook wij allen zijn van nature kinderen des toorns en de vader der leugenen toegefallen. We zijn werktuigen van de satan geworden door onze zondeval, doende de wil des vleses en der gedachten (Ef. 2:3). Saulus was op en top godsdienstig, een ijveraar Gods, maar niet met verstand (Rom. 10:2). Hij heeft als een farizeeër geleefd naar de bescheidenste sekte van onze godsdienst, zegt hij voor Agrippa. Wat is een sekte? De kanttekeningen bij Hand. 5:17 geven het antwoord: “hairesis; door welk woord betekend wordt een wijze van godsdienst die iemand voor zichzelf verkoren heeft en volgt, Hand. 26:5; 28:22. Dit woord schijnt in het begin zowel ten goede als ten kwade genomen geweest te zijn; maar daarna is het altijd ten kwade genomen, voor een valse godsdienst, waarvan komt het woord ‘heresie’ en ‘heretiek’, dat is, ketterij en ketter.” We kunnen dus besneden zijn (of gedoopt) en menen God een dienst te doen. We hebben belijdenis van het geloof afgelegd, gaan ten Avondmaal, we zijn ambtsdrager of zelfs prediker. En toch kan dan gelden dat we een vervolger zijn van de Heere Jezus en van de ware gelovigen. Wat heeft een mens een arglistig hart. Is dat al eens naar binnen geslagen? Dat we met al onze godsdienst een vijand zijn van God, van Christus en zelfs van onze zaligheid?! Dat zal wel moeten gebeuren in ons leven want alleen vijanden (en die het ook inleven) worden met God verzoend. Goddelozen (en geen gelovigen) worden gerechtvaardigd om niet, uit vrije genade, door de toegerekende gerechtigheid van de Heere Jezus Christus. Dan hebben we Jezus, de Rechtvaardige, gezien en hebben we Zijn stem gehoord (Hand. 22:14-15).

Saulus werd op de weg naar Damaskus neergeveld van het paard van eigengerechtigheid en kwam in het stof voor God terecht. Het klonk: “Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij?” Saulus hoorde de stem van Jezus, maar hij kende Hem niet. Saulus is zeer bevende en roept uit: “Wat wilt Gij dat ik doen zal?” Vele predikers leren dat dit een uitroep is die aangeeft dat dit vrucht is van het leven der dankbaarheid. Dat is echter niet zo. Dan leggen we de

wedergeboorte veel te vroeg. In Handelingen 2 lezen we van de preek van de apostel Petrus en dan staat er in het 37^e vers: “En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen, mannen broeders?” Ze hadden een doorstoken hart in geestelijke zin, want de wet is geestelijk en wij zijn vleeselijk, verkocht onder de zonde. Het betekende sterven, en dat is God ontmoeten, en wie kan God zien en leven? Bij Saulus is hier dus sprake van het geestelijk ontwaken, maar daarmee zijn we nog niet in de Vrijstad! Saulus wordt, blind door het licht van de hemel dat hem omscheen, bevende geleid naar Damaskus, in een huis in de Rechte straat. Daar at hij niet en dronk niet gedurende drie dagen en lag hij te smeken om genade (Hand. 9:9-11). Dan wordt Ananias door de Heere tot Saulus gezonden en werd hij niet alleen natuurlijk ziende, maar ook geestelijk ziende. Ananias sprak: “De God onzer vaders heeft u tevoren verordineerd om Zijn wil te kennen, en de Rechtvaardige te zien, en de stem uit Zijn mond te horen. Want gij zult Hem getuige zijn bij alle mensen van hetgeen gij gezien en gehoord hebt. En nu, wat vertoeft gij? Sta op, en laat u dopen en uw zonden afwassen, aanroepende de Naam des Heeren. (Hand. 22:14-16)” Toen openbaarde de Heere Jezus Christus Zich als Zaligmaker, Borg en Middelaar aan het hart van Saulus: Ziet hier ben Ik, Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven (Gal. 1:16). Saulus was met Christus begraven en met Hem opgestaan (Rom. 6). Zijn zonden waren vergeven door de toepassing van het gestorte hartebloed van de Heere Jezus Christus aan zijn hart en hij werd gedoopt als teken en zegel hiervan. Hier lezen we dus van de wedergeboorte waar de gerechtigheid van Christus wordt geschonken en ontvangen door het geschonken geloof (Joh. 3:27, Ef. 2:8).

De bekering van Saulus is exemplarisch voor alle bekeringen. In de brief aan de Romeinen gebruikt de apostel vaak de uitdrukking: “Wij dan”. Als het gaat om de inhoud van de zendbrieven dan worden al de gelovigen daarbij ingesloten. Het gaat niet om de bevinding van de apostel zelf, maar om de leer van Christus die wordt toegepast aan het hart van Gods uitverkorenen. De diepte van de kennis van onze ellende bepaalt de Heere, maar ook de mate des geloofs (de mate van kennis die wij van God ontvangen, Rom. 12:7, Ef. 4:7) wordt naar Zijn wijsheid geschonken. Er is wel een goddelijke orde, die beschreven staat in deze zendbrief aan de Romeinen, en ook in de Galatenbrief, en in geheel de Schrift. Saulus was door de wet aan de wet gestorven om Gode te leven (Gal. 2:19). De oude mens was gestorven door de bediening van de wet, en de nieuwe mens in Christus was opgestaan. Die nieuwe mens is geen twee-mens, zoals wel eens geleerd wordt, want een twee-mens is te vergelijken met iemand die schizofreen is (een erge ziekte). De oude mens wil namelijk alleen maar zondigen omdat hij of zij zonde is en daarom de zonde doet. In de waarachtige bekering wordt het hart vernieuwd, de wil vernieuwd, en het verstand verlicht, zodat de nieuwe mens wil wat God wil (lees Romeinen 7). Tegelijk torst deze nieuwe mens het lichaam der zonde en des doods met zich mee (het lijk van de oude mens), wat hem doet uitroepen: ik ellendig mens, wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods? Ik nu doe datzelfde niet meer, maar de zonde die in mij woont (Rom. 7:17). Naar de inwendige mens heeft de apostel een vermaak in de wet van God (hij wil 100% heilig zijn zoals Christus heilig is), tegelijk vindt hij die wet bij zich dat hij niet doet hetgeen hij wil doen. En toch mag hij eindigen in Hem als hij uitroept: “Ik dank God door Jezus Christus onze Heere.” In 1 Korinthe 1:30-31 jubelt hij ook uit: “Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking en verlossing, opdat het zij, gelijk geschreven is: Die roemt, roeme in de Heere.”

Waarom staan we hier zo uitgebreid bij stil? De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden (1 Kor. 2:14). Als we nog een natuurlijk mens zijn dan verstaan we ten diepste niets, ook al zijn we kerkelijk meelevend. We kunnen veel redeneren met ons verstand (de rede eren), maar de Bijbel is echter geen begripsleer maar geloofsleer.

Hoe nodig dat we als een goddeloze openbaar komen bij de inleving, als een gans hulpeloze. Doden zullen horen de stem van de levende God, en die ze gehoord zullen hebben die zullen leven. Wat is dat een wonder dat de Heere nog met zulke adamskinderen van doen wil hebben. HIJ leidde ons allen bij aanvang en voortgang in de waarheid van Zijn Woord.

Saulus krijgt tevens de naam van Paulus. Paulus betekent ‘de kleine’. Hij noemt zich dus als eerste met die naam om zijn eigen nietigheid en kleinheid te benadrukken. Tegelijk noemt hij zich een dienstknecht van Jezus Christus. Hij stond dus in de dienst van de Heere, hij brengt en leert niet wat mensen willen, maar wat zijn Heere Jezus hem bevolen heeft. Een ‘geroepen apostel’ zo lezen wij verder. Hij had dus een Goddelijke zending, zodat wij vast en zeker erop mogen vertrouwen, dat, wat hij predikt, Gods woord en geen menselijke wijsheid is (Kohlbrugge). Ook als prediker, ouderling of diaken moeten we weten van een roeping tot het ambt. Dan weten we dat de Heere persoonlijk tot ons door Woord en Geest gesproken heeft. Paulus spreekt dus met gezag omdat hij geroepen, bekwaam gemaakt en gezonden is, afgezonderd tot het Evangelie Gods. Hiervan kunnen we ook lezen in Galaten 1:15-16, waar hij zegt: “Dat het Gode behaagd heeft, Die mij van mijner moeders lijf aan afgezonderd heeft (al was hij nog een vijand en een goddeloze) en geroepen door Zijn genade, Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Denzelve (d.i. de Zoon) door het Evangelie onder de heidenen zou verkondigen.” De inhoud van het Evangelie is dus Jezus Christus en Dien gekruisigd, de Zoon van God.

Vers 3-4

En dat Evangelie van God is tevoren beloofd (Gen. 3:15 met de moederbelofte) door Zijn profeten, ten tijde van het Oude Testament. De Heere Jezus spreekt ook hiervan in Lukas 24:44 waar Hij zegt dat van Hem geschreven is in de Wet van Mozes, de Profeten en de Psalmen. In vers 3 gaat hij in op de inhoud van het Evangelie, namelijk de Zoon van God, Die geworden is uit het Zaad Davids naar het vlees (dat is naar Zijn menselijke natuur). In Galaten 4:4 staat dat Hij geworden (geboren) is uit een vrouw (uit het vlees en bloed van de maagd Maria), en dat Hij geworden is onder de wet. De kanttekeningen schrijven daarbij: Dat is, Christus heeft Zichzelf niet alleen aan de wet van de ceremoniën onderworpen, maar ook aan de wet der zeden (tien geboden), die Hij volmaakt voor ons heeft onderhouden, en de vloek van de wet op Zich genomen, en ons daarvan verlost, 2 Kor. 5:21.

De apostel gaat verder in vers 4 om te betuigen dat Hij met kracht bewezen is te zijn de Zoon van God, naar de Geest der heiligmaking, uit de opstanding der doden. Met de Geest der heiligmaking wordt bedoeld dat Hij naar Zijn goddelijke natuur, die ook de eeuwige Geest genoemd wordt (Hebr. 9:14) in Zichzelf heilig is, en door Zijn verdienste en kracht ons heilig maakt (Hebr. 2:11) door de opstanding uit de doden. Indien er geen opstanding der doden is, zo is Christus ook niet opgewekt. En indien Christus niet opgewekt is, zo is dan onze prediking ijdel, en ijdel is ook uw geloof. En zo worden wij ook bevonden valse getuigen Gods, want wij hebben van God getuigd, dat Hij Christus opgewekt heeft, Dien Hij niet heeft opgewekt, zo namelijk de doden niet opgewekt worden. Want indien de doden niet opgewekt worden, zo is ook Christus niet opgewekt. En indien Christus niet opgewekt is, zo is uw geloof tevergeefs, zo zijt gij nog in uw zonden. Zo zijn dan ook verloren, die in Christus ontslapen zijn. Indien wij alleen in dit leven op Christus zijn hopen, zo zijn wij de ellendigste van alle mensen. Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, en is de Eersteling geworden dergenen die ontslapen zijn (1 Korinthe 15: 13-20).

Wie is dan de inhoud van het Evangelie Gods? Zijn Zoon, namelijk Jezus Christus, onze Heere. “Onze Heere” komt wel 14 keer voor in deze zendbrief. De leer van Christus is ook een bevindelijke leer, het is geloofsleer. De inhoud van het Evangelie is een Persoon, Die gekend wordt door het geloof. Dat doet de Kerk uitroepen door de Heilige Geest: “Onze Heere”, want niemand kan zeggen Jezus Christus, de Heere te zijn, dan door de Heilige Geest (1 Kor. 12:3).

Het Evangelie is niets anders dan de blijde boodschap, dat God het dierbaarste wat Hij had, ten beste heeft gegeven om zondaren van zonde, dood en duivel te verlossen; dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft om ons te bevrijden uit de macht en het geweld der duisternis, om ons in het land der rust te brengen en de onbevlekkelijke, onvergankelijke en onverwelkelijke erfenis der eeuwige heerlijkheid deelachtig te maken (Kohlbrugge).

Vers 5-7

De apostel Paulus betuigt dat allen die te Rome zijn, de geliefden Gods en de geroepen heiligen, en ook hij, genade hebben ontvangen door Christus. Hij heeft genade ontvangen, anders had hij geen apostel kunnen zijn. Hem is barmhartigheid geschied, opdat hij ook anderen deze barmhartigheid zou kunnen verkondigen en met de troost waarmee hij getroost was, ook anderen zou kunnen troosten die vanwege de grootheid van hun zonden moedeloos, ja vertwijfeld, hun weg moesten gaan (Kohlbrugge). Hij geeft daarbij aan dat hij een bijzondere genade heeft ontvangen, namelijk het apostelschap, om de heidenen te brengen tot de gehoorzaamheid van Christus en het geloof. Hij is een apostel, een gezant van Christuswege met bijzondere autoriteit. De apostelen worden de eerste en voornaamste plaats toegeschreven onder de kerkdienaars van het Nieuwe Testament, omdat zij door Christus Zelf zonder middel van mensen geroepen waren (Gal. 1:1), in het leren niet konden dwalen, door de gehele wereld gezonden werden om te prediken, en met bijzondere macht om wonderen te doen en de ongehoorzamen te straffen, voorzien waren (kanttekeningen bij 1 Korinthe 12:28). In vers 6 spreekt de apostel over “onder welke gij ook zijt, geroepenen van Jezus Christus”. Je kunt ook lezen “in welke gij ook zijt, ...”, zodat het betekent dat ze niet alleen onder de genade (d.i. prediking) van het Woord Gods verkeerden, maar ook dat ze in de genade mochten delen, waardoor ze door de Heilige Geest tot levende lidmaten van de gemeente van Christus waren gemaakt. Ze worden ook geroepenen van Jezus Christus genoemd. In Rome was een gemeente van levende lidmaten (want hoewel ook in deze gemeente, gelijk als in andere, huichelaars konden zijn, zo noemt hij die nochtans altijd in het begin van zijn brieven, naar de eis van de liefde, van het beste deel onder hen) die door de kracht van de Geest van Christus inwendig tot de gemeenschap van Christus waren geroepen en gekomen. Bij vers 7 schrijft Kohlbrugge: Deze geroepenen nu roept de apostel toe: “Genade zij u en vrede van God, onze Vader, en de Heere Jezus Christus.” O, wat is dat voor een heerlijke wens; wat is dat een vriendelijke groet! Iedereen, geliefden, heeft zo zijn bijzondere wensen en gelukwensen. Hier hebben wij een begroeting van Boven, een wens uit de hemel en als die komt, dan huppelt het gejaagde hart van vreugde te midden van angst en nood. O, welk een zaligheid geeft zo’n vriendelijke groet van Boven, als men vol bekommernis en onvrede is, en de duivel er maar voortdurend op uit is, onze inwendige vrede kleiner te maken, door ons toe te fluisteren, zowel door de hitte van de aanvechting als door de loop van de omstandigheden in dit leven: “u hebt geen genade want u bent niets dan een ellendig en doemwaardig zondaar.” O, als dan het lieflijk Evangelie tot ons komt en ons vriendelijk en verkwikkend toeroept: “genade en vrede zij u van God de Vader, en onze Heere Jezus Christus”; hoe kan het hart zich dan verheugen als het voelt, dat deze Vader ook zijn Vader is! En dat de Heere Jezus de sleutels draagt van al de schatten van genade en barmhartigheid, die de Vader voor hen bereid heeft, die vol onrust en angst zijn en die Hij omdat Hij verzoend is, rijkelijk laat uitdelen onder de mensen. Paulus had van het geloof “der geroepen heiligen te Rome” vernomen, daarom noemt hij hen ook in vers 7 “geliefden Gods en geroepen heiligen.”

Paulus’ verlangen naar Rome

Vers 8-15

Paulus verlangt zeer om de kinderen van God in Rome te ontmoeten. Hij dankt zijn God door Jezus Christus dat het geloof van hen te Rome in de gehele wereld verkondigd wordt. Als de Heere het genadewonder in het hart uitwerkt dan geschiedt dat niet in een hoek. De Psalmen getuigen er toch van: Hoort wat mij God deed ondervinden, wat Hij gedaan heeft aan mijn

geest! Welnu, dat wonder, dat goddelozen gerechtvaardigd worden door Jezus Christus, was ruchtbaar geworden. God is zijn Getuige, Welke hij dient in zijn geest (dat is van ganser harte), in het verkondigen van het Evangelie van Zijn Zoon, dat hij zonder nalaten de gelovigen te Rome gedenkt. Hier wordt de gemeenschap der heiligen beoefend, ook al zijn ze niet direct bij elkaar. De apostel bidt gedurig of hem mogelijk nog op enig moment een goede gelegenheid gegeven zou worden, door de wil van God, om tot hen te komen. Hij noemt hier nadrukkelijk de wil van God, zo de Heere wil en wij leven. De Geest had eerder verhinderd om naar Bithynië te reizen (Hand. 16:7). Ook heeft hij door een gezicht (door de Heilige Geest) vernomen dat er een man uit Macedonië was die hem bad om over te komen en te helpen. Daaruit besloot Paulus dat het de wil van God was om te gaan. We zien hoe Paulus afhankelijk is van de Heere en dat hij niet op eigen gelegenheid gaat, maar wacht tot de gelegen tijd door de Heere gegeven wordt.

Bij Kohlbrugge las ik het volgende: Er was eens een man opgesloten in een nauwe kerker, maar toen hij daaruit verlost was, dacht hij niet meer aan Jozef, die hem in de dagen van druk door de uitleg van zijn droom verkwikt had. Maar wie een arm zondaar is gemaakt door en voor God, en een geestelijke aalmoes van de Heere Jezus Christus heeft ontvangen en dan een andere bedelaar en medezondaar ontmoet, die ook weet, wat het zegt, zo'n aalmoes verkregen te hebben, die heeft een goed geheugen en nimmermeer vergeet hij zijn broeder in hetzelfde geloof en in dezelfde verdrukking. Omdat nu alles vervuld moet worden uit de volheid van des Heeren wijnberg, waarin zo'n overvloed heerst, dat er geen ledige vaten genoeg zijn om al die kostelijke wijn op te nemen, zo was het de hartewens van de apostel naar Rome te komen (vers 10) *alle tijd in mijn gebeden biddende of mogelijk mij nog te eniger tijd goede gelegenheid gegeven zou worden, door de wil van God, tot u te komen.*

En vers 11: "Want ik verlang om u te zien opdat ik u enige geestelijke gave mocht mededelen, teneinde u versterkt zou worden." Paulus wist dat hij geestelijke gaven bezat en wilde ook graag anderen daarvan meedelen. O, de genade, de liefde is niet afgunstig bij allen die uit God geboren zijn. Hun grootste vreugde is, dat anderen, dat allen dezelfde zaligheid deelachtig worden, die zij genieten. Daarom kunnen zij niet nalaten, daarvan te spreken en hun woorden en lofliederen zijn als waterstromen, die over dorre velden gaan, zodat die beginnen te groeien en te bloeien. Paulus wenste het hart van de geliefden te Rome, van de geroepen heiligen, te versterken. Niet dat hij zichzelf voor zo'n bijzonder man hield, en beweerde, dat hij alleen deze grote schat met zich omdroeg, want in vers 12 deelt hij hen mee, dat ook hij naar versterking hongert en dorst. Wij lezen daar: *Om mede vertroost (of ook mede vermaand) te worden onder u, door het onderling geloof, zo het uwe als het mijne.*

Paulus maakt bekend dat hij vaak voorgenomen heeft om tot de gemeente in Rome te komen, maar dat hij tot nog toe verhinderd is geweest, ofwel door voorvallende zwaarigheden of dat hij door Gods bevel nog niet in Rome is geweest. We weten vanuit de Handelingen hoe de apostel Paulus op een bijzondere wijze in Rome terecht is gekomen. Nog voordat hij voor Festus zich verdedigt (Hand. 25) dat hij de Joden geen onrecht heeft gedaan, en dat niemand hem uit gunst kan overleveren, en hij zich op de keizer beroept, heeft de Heere in de nacht bij hem gestaan en gezegd: "Heb goede moed, Paulus; want gelijk gij te Jeruzalem van Mij betuigd hebt, alzo moet gij ook te Rome getuigen." Via Festus, Agrippa, de schipbreuk en het eiland Melite (Malta), Alexandrië, Regium en Putéoli is hij in Rome gekomen. Daar was hij twee jaar in zijn eigen gehuurde woning, en ontving allen die tot hem kwamen, predikende het Koninkrijk Gods, en lerende van de Heere Jezus Christus met alle vrijmoedigheid, onverhinderd. De wens om in Rome te komen heeft hij verkregen, maar bovenal heeft de Heere zijn hartewens gegeven (Ps. 21:3), om bij de Wens aller heidenen te mogen zijn, om ontbonden te zijn en met Christus te zijn, want dat is verreweg het beste (Hagg. 2:8, Fil. 2:23). Paulus begeerde onder hen te Rome enige vrucht te hebben, gelijk als ook onder de andere heidenen (denk aan de plaatsen als Berea, Efeze, Galatië, Korinthe, Laodicea, Thessalonica enz...). Onder vrucht moeten we dan verstaan dat hij hen tot Christus wenste te bekeren die

nog voor eigen rekening leefden, en ook om de gelovigen te versterken in het onderlinge geloof. Grieken en barbaren (allen die geen Grieken of Romeinen waren), wijzen en onwijzen, was hij een schuldenaar (vers 14). Dat wil zeggen dat hij gehouden was, uit kracht van zijn beroeping, het Evangelie te prediken aan allerlei heidenen. Want indien ik het Evangelie verkondig, het is mij geen roem; want de nood is mij opgelegd. En wee mij indien ik het Evangelie niet verkondig (1 Kor. 9:16)! Dan komen we bij de hoofdgedachte van deze zendbrief aan de gemeente te Rome.

De hoofdgedachte van de brief

Vers 16-17

Want ik schaam mij het Evangelie van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk die gelooft, eerst de Jood, en ook de Griek. Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard uit geloof tot geloof; gelijk geschreven is: Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven.

Vers 16 begint met het woordje 'want'. Dit redegevend woord verwijst naar hetgeen ervoor staat. Paulus zegt in vers 15 dat hetgeen in hem is, dat is volvaardig om u ook, die te Rome zijt, het Evangelie te verkondigen. Paulus wist van de schrik des Heeren en bewoog de hoorders tot het geloof (2 Kor. 5:11). Hij schaamde zich het Evangelie van Christus niet want het is een kracht Gods tot zaligheid, een iegelijk die gelooft. Het is een krachtig middel van God daartoe verordineerd. We kunnen lijnen trekken naar onze tijd waarbij men allerlei middelen ter hand grijpt buiten de verkondiging van het Woord Gods om. Men zegt dan dat we tegenwoordig visueel zijn ingesteld en dat we veel meer met beelden moeten werken. Welnu, we zien dat al in de roomse kerk met alle beelden en afbeeldingen waardoor men meende de zogeheten leken op zichtbare wijze het Woord te preken. Denk bijvoorbeeld ook aan bijeenkomsten van 'Jijdaar' of de 'Kom ook groep' waarbij men meent dat de kennis der zonde is door het tonen van de zonde (denk aan de popmuziek avonden waarbij videoclippen worden getoond van popgroepen, gemixt met Psalmen). Dat druist echter geheel tegen het bevel van God in, dat door de wet de kennis der zonde is (Rom. 3:20). Er is een godsdienst in onze dagen die het beter denkt te weten dan God en meent de Heere een handje te moeten helpen om vrucht te creëren. De godzalige Kohlbrugge zei eens: "Werp het Woord er maar in!". Kijk, dat is het, want het geloof is uit het gehoor en het gehoor door het gepredikte Woord (Rom. 10:17).

Het woord van het kruis is wel de degenen die verloren gaan, dwaasheid; maar ons, die behouden worden, is het een kracht Gods (1 Kor. 1:18). Want wij zijn Gode een goede reuk van Christus, in degenen die zalig worden, en in degenen die verloren gaan; Dezen wel een reuk des doods ten dode, maar genen een reuk des levens ten leven (2 Kor. 2:15-16).

Het Evangelie moest eerst de Joden verkondigd worden en daarna aan de heidenen. En in Zijn Naam gepredikt worden bekering en vergeving van de zonden onder alle volken, beginnende van Jeruzalem, Lukas 24:47.

Tot slot komen we bij vers 17 waarin gesproken wordt over de rechtvaardigheid Gods die in het Evangelie wordt geopenbaard, en over de rechtvaardige die uit het geloof zal leven. Eerst de rechtvaardigheid Gods. De kanttekeningen zeggen hierbij het volgende: Dat is de rechtvaardigheid waardoor wij voor het gericht van God kunnen bestaan, welke is alleen de rechtvaardigheid van Christus, die ons van God wordt geschonken en door het geloof toegerekend. In de Catechismus, zondag 4, wordt gesproken over het rechtvaardig oordeel Gods, want de gerechtigheid van God eist dat de zonde, welke tegen de allerhoogste majesteit Gods gedaan is, ook met de hoogste, dat is met de eeuwige straf aan lichaam en ziel gestraft worde. Echter hier spreekt Paulus over de rechtvaardigheid waardoor we in Christus voor God rechtvaardig zijn, en een erfgenaam van het eeuwige leven (zondag 23 HC), welk een rechtvaardigheid door recht geschonken wordt (Jes. 1:27). De inhoud van die rechtvaardigheid is Christus Zelf! In 1 Korinthe 1:30 staat: "Maar uit Hem zijt gij in Christus

Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing.” De inhoud van het Evangelie is een Persoon, de Zoon van God, die voor ons van nature verborgen is (1 Kor. 2:14, Ef. 6:19). Iets wat verborgen is moet geopenbaard worden, moet toegepast worden aan onze ziel. Bij Kohlbrugge las ik nog een prachtige verklaring van het Evangelie: “Velen nu, die leraars der wet zijn, maar niet weten wat zij zeggen of bevestigen, nemen dit woord: "ik schaam mij des Evangelies niet" in hun mond en maken het tot hun leus, maar zij verstaan dan hier onder niets dan een vals zelf uitgedacht Evangelie, maar niet het waarachtige Evangelie van de Heere Jezus Christus. Het Evangelie van onze Heere Jezus Christus luidt alzo: *er ligt een stuk ijzer diep in het water verzonken* - dat is de gehele gemeente Gods die na Adams val verzonken ligt in de wateren der zonde en des doods - *een hout* - dat is Christus, die al onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout - *wordt in die wateren geworpen, het zinkt daarin en ... het ijzer drijft boven* (2 Kon. 6!)” We liggen dood in de zonden en de misdaden. We zijn allen van nature actief dood. We leven wel, maar als haters van God en onze naaste. Als er een geestelijk ontwaken door de bediening van de wet gaat plaatsvinden, het middel wat de Heilige Geest ter hand neemt om het harde hart in stukken te slaan, dan gaan we beseffen God kwijt te zijn en dat door eigen schuld, en dat Zijn doen rein is en Zijn vonnis gans rechtvaardig is. Sterven is God ontmoeten, en wie kan God zien en leven? We hoorden dat afgelopen zondag in de indringende prediking over Hebrëeën 12:18-25 over de tastelijken berg, en het brandende vuur, en donkerheid, en duisternis, en onweder, en tot het geklank der bazuin, en de stem der woorden, welke die ze hoorden baden dat het woord tot hen niet meer gedaan zou worden. Want zij konden niet dragen hetgeen er geboden werd. En ook Mozes zei, zo vreselijk was het gezicht: Ik ben gans bevreesd en bevende. Zijn wij ook al bevreesd en bevende gemaakt? Want anders zijn we ook nog niet gekomen tot de berg Sion en de stad van de levende God, tot het hemelse Jeruzalem en de vele duizenden der engelen. Tot de algemene vergadering en de gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, de Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen; En tot de Middelaar van het Nieuwe Testament, Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel.

Tot slot spreekt de apostel Paulus over het geloof. Uit geloof tot geloof. Het is een geloof, waarin men leert volharden tot het einde, door de Heilige Geest, Die dat geloof werkt en nog versterkt en bevestigt. Het is een geloof, dat door de liefde werkzaam is en waarbij de vruchten van de Geest, de waarachtig goede werken, niet zullen ontbreken, al blijven zij ook met zonden bevlekt (Kohlbrugge). Paulus vervolgt met de woorden gelijk geschreven is: “Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven.” Het is belangrijk om te vermelden dat hier allereerst over de rechtvaardige wordt geschreven. We moeten dus eerst een rechtvaardige zijn om uit het geloof te leven. Velen leren dat je een rechtvaardige wordt door te geloven, maar je bent een rechtvaardige als je gelooft in Christus! Hoe wordt een mens rechtvaardig voor God? Door je eerst op te knappen voor God? Nee. De Bijbel leert dat goddelozen worden gerechtvaardigd (Rom. 5:6). Vijanden worden met God verzoend door de dood van Zijn Zoon (Rom. 5:10). Dat is niet zo maar een algemene constatering, maar het wordt ook een bevindelijke zaak als de Geest dit gaat toepassen. De Heere werkt op Zijn eer en de verheerlijking van Zijn deugden aan. De Heere zoekt het verlorene op, denk maar aan Adam en zijn vrouw die na de zondeval wegvluchtten in het struikgewas nadat ze eerst vijgebladeren hadden gepakt en voor zich schorten gemaakt hadden van eigen gerechtigheid om hun naaktheid te bedekken. De HEERE God riep Adam en zie tot hem: Waar zijt gij? De HEERE God maakte voor Adam en zijn vrouw rokken van vellen en toog ze hun aan. Er vloeiende dus al bloed omdat een dier geslacht werd. Het wees heen naar het bloed van het Offerlam (moederbelofte). Alleen het bloed van Jezus Christus reinigt van al onze zonden. Dat bloed moet toegepast worden aan onze ziel door de Heilige Geest. De Heere Jezus zegt tot Zijn discipelen: “Gij zijt rein om het woord dat Ik tot u gesproken heb (Joh. 15:3).” Als Hij spreekt dan is het er, als Hij gebiedt dan staat het er. Dat is nu het wonder van vrije genade. De

schuldige die de schuldbrief heeft thuisbezorgd gekregen en een welgevallen heeft gekregen aan de straf zijner ongerechtigheid (Lev. 26:40), krijgt de gratiebrief, ondertekend met het bloed van Christus: Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten serven. De HEERE gedenkt aan Zijn verbond met Zijn Knecht, de Rechtvaardige. Het werkverbond hebben wij verbroken. Het genadeverbond is door de HEERE opgericht met Christus, en in Hem met allen die Hem gegeven zijn. Dat verbond is vast tot in der eeuwigheid. Lees Hebreëen 9 over het volmaakte offer van Christus. Als de gerechtigheid van Christus wordt geschonken (uit de hemel gegeven) dan wordt het tegelijk door het geloof aangenomen (Joh. 3:27). Die orde is van cruciaal belang. Eerst de schenking en dan de aanneming. Als de Heere spreekt door Zijn Woord en Geest dan geeft Hij ook het geloof om het Woord Gods aan te nemen en om in de Zoon van God te geloven. In de rechtvaardigmaking wordt de gerechtigheid van Christus op rekening van het geloof gezet. Vraag en antwoord 61 van zondag 23 luidt: *Waarom zegt gij dat gij alleen door het geloof rechtvaardig zijt? Niet dat ik vanwege de waardigheid van mijn geloof Gode aangenaam ben, maar daarom, dat alleen de genoegdoening, gerechtigheid en heiligheid van Christus mijn gerechtigheid voor God is, en dat ik die niet anders dan alleen door het geloof aannemen en mij toeëigenen kan.* Dat volk, dat met Christus verbonden is door het geloof, mag leven uit het geloof. Het geloof is het instrument waardoor de weldaden, die Christus verworven heeft, worden toegepast. Het is als de rank die de sappen uit de wijnstok krijgt. Zo is het ook geestelijk als de Heere de Zijnen voedt en laaft. Naast het gepredikte Woord is daar dan ook het zichtbare Woord, de beide sacramenten van de Heilige Doop en het Heilig Avondmaal. Niet om het ware geloof te werken, maar om het ware, aangevochten, geloof te versterken. *Het ware geloof is niet alleen een stellig weten of kennis, waardoor ik alles voor waarachtig houd, wat ons God in Zijn Woord geopenbaard heeft, maar ook een vast vertrouwen, hetwelk de Heilige Geest door het Evangelie in mijn hart werkt, dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken is, uit louter genade, alleen om der verdienste van Christus (zondag 7 HC).* De Heere zegene deze overdenking aan onze harten.

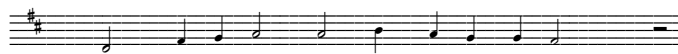
Zingen: Psalm 32:1

Welzalig hij, wiens zonden zijn vergeven,

Die van de straf voor eeuwig is ontheven,

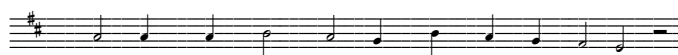
Wiens wanbedrijf, waardoor hij was bevlekt,

Voor 't heilig oog des HEEREN is bedekt.

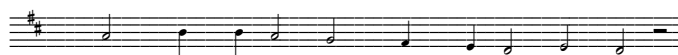
Welzalig is de mens, wien 't mag gebeuren,

Dat God naar recht hem niet wil schuldig keuren,

En die In't vroom en ongeveinsd gemoed;

Geen snood bedrog maar blank' oprechtheid voedt.

Pauze

Vragen:

1. Wat is een apostel en wat doet hij (voorbeelden)?
2. Hoeveel apostelen zijn er?
3. Paulus spreekt over een roeping tot het apostelschap. Dat is een bijzondere roeping, net als de roeping tot prediker of ouderling en diaken. Ook bij de orde des heils wordt over roeping gesproken. Waar kun je die orde in de Bijbel terugvinden?
4. Wat is de inhoud van de prediking van de apostel Paulus?
5. De apostelen konden in het leren niet dwalen. Hoe moeten we dat bezien m.b.t. Petrus in Antiochië?
6. Wat is de hoofdgedachte van de brief aan de Romeinen?
7. Wat leert de roomse kerk als we spreken over genade, Christus, rechtvaardiging, geloof, heiligmaking?
8. Zijn wij rooms?
9. Kennen jullie de 'joint declaration of justification'?

Zingen: Psalm 56:5

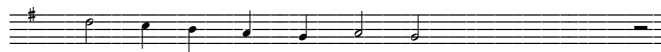
Ik roem in God; ik prijs 't onfeilbaar woord;

Ik heb het zelf uit Zijnen mond gehoord.

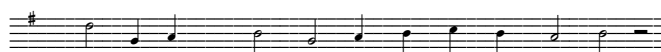
'k Vertrouw op God, door gene vrees gestoord;

Wat stervling zou mij schenden?

Ik heb beloofd, wanneer g' in mijn ellenden

Mij bijstand boodt, en 't onheil af zoudt wenden;

Tot U, o God, mijn lofzang op te zenden,

Door ijver aangespoord.

Dankgebed

Rechtvaardiging

Toch nog overeenstemming tussen Luther en de paus?

Zonder twijfel was het een belangrijke gebeurtenis toen de vertegenwoordigers van de Lutherse wereldfederatie van kerken (Lutheran World Federation) en de rooms-katholieke kerk, op 31 oktober 1999 in Augsburg (let op de datum) het document ondertekenden waarin beide kerken zeiden tot overeenstemming te zijn gekomen betreffende de leer van de rechtvaardiging van de zondaar voor God. Men zei, dat vanaf dat moment de wederzijdse beschuldigingen aangaande de leer van de rechtvaardiging op historische, theologische en bijbelse gronden waren weggenomen. De leer van de rechtvaardiging van de goddeloze, waarvan Luther had gezegd dat daarmee de Kerk staat of valt, was geen struikelblok meer. Was Rome tot een zuiverder inzicht gekomen?

Laten we de zaak nader overwegen. Ten eerste vragen wij: Hoe is het mogelijk dat men tot overeenstemming kwam? Ten tweede: Hoe moeten wij hierop reageren als Kerk van de reformatie in Nederland, en wereldwijd?

1. Hoe men tot overeenstemming kwam

De eerste vraag kunnen we beantwoorden op grond van het getuigenis van de bovengenoemde kerken zelf. Men zegt: 'Onze kerken zijn tot nieuwe inzichten gekomen (...). Deze inzichten vragen om de verdelende zaken en beschuldigingen opnieuw te onderzoeken en ze te bezien in een nieuw licht.' De volgende dialoog heeft de mogelijkheid teweeggebracht om een 'wederzijdse overeenstemming te benadrukken aangaande onze rechtvaardigmaking door middel van Gods genade door het geloof in Christus'. Dus de leer van de rechtvaardiging is niet langer een punt van scheiding. Maar hoe is men dan tot overeenstemming gekomen? Onder de titel 'Rechtvaardiging als vergeving der zonden en *rechtvaardigmaking*' lezen wij in het gezamenlijke stuk in een belangrijke paragraaf: (4.2,22)

'Wij belijden samen dat God door genade de zonden vergeeft *en de mens bevrijdt van de slaafse macht der zonden en de gave van het nieuwe leven in Christus mededeelt*. Wanneer mensen door het geloof gaan delen in Christus rekent God hun de zonden niet langer meer toe *en werkt in hen door de Heilige Geest actieve liefde*.'

Wat hier opgemerkt dient te worden, is dat deze wederzijdse belijdenis menselijke vernieuwing, door middel van mededeling, insluit bij de rechtvaardiging door het geloof. De rechtvaardiging is dan niet meer alleen een extra nos (buiten ons in Christus Jezus) door het geloof, maar ook een intra nos (in ons door de Heilige Geest). De geschonken gerechtigheid is dan niet meer alleen een toegerekende gerechtigheid, maar ook een rechtvaardigmaking in ons en van ons. Wij worden dan wezenlijk rechtvaardigen in onszelf! Dus dan worden we niet alleen als een goddeloze voor rechtvaardig gehouden, maar zijn we ook wezenlijk rechtvaardig. Dus niet langer zoals de Bijbel leert in Romeinen 4:5: 'Doch degene die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid.' De overeenstemming belijdt het aloude roomse standpunt betreffende de rechtvaardiging. We moeten echter de rechtvaardiging altijd verstaan vanuit een juridische context. De rechtvaardiging voor God kan niet vragen om enige zwakke, zogenaamde inwendige kwaliteiten van de zondaar; die zijn er immers niet voor God. Ze vraagt een volkomen volharden in de wet van God, altijd en geheel. Ze vraagt een blijven in het boek der wet om dat te doen. Dit doen van de wet wordt voorzien door Christus als onze plaatsvervanger. Daarom kan onze rechtvaardiging door het geloof alleen zien op de gerechtigheid van Christus buiten onszelf in Christus (*extra nos in Christo*). Alleen Zijn volkomen gehoorzaamheid aan de wet door leven (actieve gehoorzaamheid) en door lijden en sterven (passieve gehoorzaamheid) kan de Borggerechtigheid zijn voor de kerke Gods en dat kan alleen ontvangen worden door het geloof.

Het gaat dus om het zich als goddeloze mogen bevinden in Christus: Hij is onze gerechtigheid. Het rechtsgeding over de wereld blijft en het schavot is niet naar beneden gehaald, maar hem die schuldig bevonden is (de goddeloze), is rechtvaardig verklaard en is bekleed met het bruiloftskleed van de Onschuldige. Namelijk met het bruiloftskleed van het Lam, Dat Zich naar het schavot begeven heeft om de vreselijke dood aan het kruis te sterven als de schuldig verklaarde Plaatsvervanger. Dus vanuit een bijbels, gereformeerd beginsel is de rechtvaardiging exclusief gefundeerd in een toegerekende gerechtigheid door middel van een verklaring, een oordeel van Godswege, een verklaring van de vergeving der zonden, in de rechtzaal Gods. In gemeenschap met de eerste Adam zijn we goddeloos, zo verklaart de Heere, maar in gemeenschap met de tweede Adam rechtvaardig. Op dit woord Gods steunt de ziel van Zijn uitverkorene met een naakt geloof, als niets hebbende, en toch alles bezittende, als goddeloze en toch rechtvaardig en heilig in Christus: *simul iustus et peccator* (zowel rechtvaardige als zondaar, Luther). Zie ook 1 Korinthe 1:30.

Door de mededeling van een inwendige rechtvaardigheid toe te voegen aan de toerekening der rechtvaardigheid Gods, zijn de lutheranen ontrouw geworden aan de Bijbel en de leer van de reformatie aangaande de rechtvaardiging door het geloof in Christus alleen. Het is een verlaten en verloochenen van de leer waarmee de Kerk staat of valt. De luthersen in haar Lutherse Wereld Federatie zijn in het verleidende bed van de hoerende antichrist gestapt. Ze hebben hun geboorterecht verkocht voor een schotel linzenmoes. Ze hebben niet langer het recht zich protestants, laat staan gereformeerd, te noemen.

2. Reactie van de kerk van de reformatie

De tweede vraag was: Wat moeten de hervormde c.q. gereformeerde kerken doen? We moeten echter eerst vragen: Wat hebben ze hier te lande gedaan? U kunt het vinden op de website van de [Lutheran World Federation](#). De Protestantse Kerk in Nederland is lid van deze organisatie met ongeveer 2,5 miljoen leden. En is dus medeverantwoordelijk. Ze is medeplichtig aan de verloochening van het volbrachte werk van Christus en daarom van Hem Zelf. **Het is dus onmogelijk lid te zijn of te blijven van zo'n kerk (PKN) die pretendeert een dochter van de reformatie te zijn, maar in wezen haar geboorterecht heeft verkocht en de theologische posities der reformatie heeft ontkracht en teniet gemaakt.** Alleen de gereformeerden hebben recht op iedere kansel in de PKN, dat recht is het recht van Christus dat wij billijk eren. O, onze moeder, hoe zijt ge zo overspelig geworden? Het smart ons zeer, ziende op ons land en volk, maar nog meer om die gezegende Heere Wiens Naam is 'de Heere onze gerechtigheid'.

Vriezenveen, ds. K. Veldman

Dit artikel is overgenomen uit het Kerkblad van de Hersteld Hervormde Kerk, jaargang 3 - nummer 17 - 23 maart 2007.